

Republika Hrvatska
Općinski sud u Sisku
Stalna služba u Petrinji
Petrinja, Trg dr. Franje Tuđmana 12

Poslovni broj: P-123/2025-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Sisku, Stalna služba u Petrinji, po sutkinji Blaženki Navara, u pravnoj stvari tužitelja Ljudevita Vujnovića, OIB 58643993091, iz Jabukovca, Dragotinci 2, zastupanog po punomoćnicima iz ZOU Milenko Jakšić i Vanja Jakić, odvjetnicima iz Siska, protiv tuženika Raiffeisenbank Austria d.d., OIB 53056966535, Magazinska cesta 69, Zagreb, zastupanog po punomoćnicima iz OD Mađarić&Lui, iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti ugovorne odredbe i isplate, nakon zaključene glavne javne rasprave održane 7. travnja 2026., u prisutnosti tužitelja osobno i punomoćnika tužitelja, te punomoćnice tuženika, na ročištu za donošenje i objavu presude, dana 22. svibnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se ništetnom odredba Ugovora o kreditu broj 158-50-3775963, sklopljenog između tužitelja Ljudevita Vujnovića i tuženika Raiffeisenbank Austria d.d. 14. studenog 2006., sadržana u čl. 3. Ugovora o kreditu, koja glasi:

„3./treće/NAKNADA: 2,00% (dva posto) od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredita.“

II. Nalaže se tuženiku Raiffeisenbank Austria d.d., Magazinska cesta 69, 10000 Zagreb, OIB: 53056966535, isplatiti tužitelju Ljudevitu Vujnoviću, Dragotinci 2, Dragotinci, 44204 Jabukovac, OIB: 58643993091 iznos od 292,43 eura zajedno sa zakonskom zateznom kamatom koja se određuje za razdoblje od 27. studenog 2006. do 31. srpnja 2015. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, a za razdoblje od 1. kolovoza 2015. do 31. prosinca 2022. po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, a za razdoblje od 31. prosinca 2022. pa do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3 postotna poena, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Raiffeisenbank Austria d.d., Magazinska cesta 69, 10000 Zagreb, OIB: 53056966535, naknaditi tužitelju Ljudevitu Vujnoviću, Dragotinci 2, Dragotinci, 44204 Jabukovac, OIB: 58643993091, trošak parničnog postupka u iznosu od 1.257,72 eura zajedno sa zateznom kamatom tekućom od dana 22. svibnja 2026. pa do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za 3 postotna poena, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj Ljudevit Vujnović je podnio ovome sudu tužbu protiv tuženika Raiffeisenbank Austria d.d., radi utvrđenja ništetnosti i isplate. U tužbi je naveo kako je s tuženikom dana 14. studenog 2006. godine u Sisku sklopio Ugovor o kreditu broj 158-50-3775963 u iznosu od 15.000,00 EUR prema protuvrijednosti u kunama obračunatoj po srednjem tečaju Banke na dan korištenja kredita. Odredbom čl. 3. Ugovora o kreditu propisano je da je tužitelj kao Korisnik kredita dužan platiti naknadu u iznosu od 2,00% od iznosa kredita, jednokratno, prilikom prvog korištenja kredita, bez da mu je prethodno jasno i nedvosmisleno predložena struktura navedenih troškova, tj. od čega se isti sastoje, u kojem konačnom iznosu, te zašto je naknada određena u visini od 2,00% od iznosa kredita, što navedenu obvezu tužitelja kao potrošača čini nepoštenom, te time ništetnom po odredbama Zakona o zaštiti potrošača, kao i po odredbama Zakona o obveznim odnosima. Nadalje, sporna odredba u potpunosti odgovara i pojmu nepoštene ugovorne odredbe kako ju definiraju odredbe Zakona o zaštiti potrošača, s obzirom na to da se radi o odredbi koja je unaprijed formulirana u tipskom, standardiziranom obrascu ugovora, unaprijed sročenom i priređenom od strane tuženika kao jače ugovorne strane, a u kojem se položaju tuženik nalazi zbog nesporne okolnosti da je financijska institucija i profesionalno trgovačko društvo. Tuženik je nezakonito i nepošteno primjenjivao ugovorne odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva, na koji način je doveo tužitelja u neravnopravan položaj u kojem ista nije mogla utjecati na sadržaj unaprijed pripremljenog ugovora, odnosno o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo. Tužitelju je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, nametnuta prekomjerna i ekonomski potpuno neopravdana obveza, koja kao takva uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita - potrošača kao jedne ugovorne strane, u odnosu na banku - trgovca kao druge ugovorne strane, a navedeno je suprotno temeljnim načelima obveznog prava: načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima, načelu dužnosti njihove suradnje te načelu zlouporabe prava. Također, u ugovoru nije bilo navedeno po kojem tečaju će se obračunati sporna naknada (hoće li biti po kupovnom, srednjem ili prodajnom tečaju). Nadalje, tuženik je tužitelju odobrio jedan iznos kredita, a faktično joj isplatio drugi iznos, umanjnjen za navodne troškove obrade kredita, teretivši ga za iznos od 2.203,35 HRK, što preračunato po fiksnom tečaju konverzije HRK u EUR od 7,53450 iznosi 292,43 EUR, s troškovima za obradu kredita, koja obrada, usput rečeno, ulazi u opis radnog mjesta kreditnog referenta, zaposlenika banke. Pritom tužitelj ističe da su se o ovom pitanju na isti način izjasnili i viši sudovi RH, primjerice Županijski sud u Zadru u presudi posl. br. GŽ-358/2023 od 23. svibnja 2023. godine koji ističe da je „prvostupanjski sud pravilno primijenio materijalno pravo kad je odredio ništetnom odredbu čl. 5. Ugovora o kreditu prema kojoj se tužitelj, kao korisnik kredita, obvezao kreditoru platiti naknadu za odobrenje kredita 1,25% jednokratno na iznos odobrenog kredita te kada je naloženo tuženici isplatiti tužitelju stečeno bez

osnove na temelju takve ništetne odredbe“. Slijedom svega navedenog, tužitelj podnosi ovu tužbu i predlaže naslovnom sudu da udovolji njegovom tužbenom zahtjevu.

2. U svom odgovoru na tužbu tuženik Raiffeisenbank Austria d.d. je naveo kako nije sporno da su tužitelj i tuženik dana 14.11.2006. zaključili Ugovor o kreditu broj 158-50-3775963 (dalje u tekstu: Ugovor) kojim je tuženik stavio tužitelju na raspolaganje iznos kredita u kunskoj protuvrijednosti EUR 15.000,00 da je ugovorena redovna kamata 7,50 % godišnja, promjenjiva, u skladu s Odlukom o kamatnim stopama Kreditora. Ugovor je sklopljen sukladno članku 1021. Zakona o obveznim odnosima koji je *lex specialis* i regulira ugovore o kreditu između banke i korisnika kredita, a istim je propisano da su bitni sastojci ugovora o kreditu obveza banke da korisniku kredita stavi na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, na određeno ili neodređeno vrijeme, za neku namjenu ili bez utvrđene namjene, dok je obveza korisnika kredita banci platiti ugovorenu kamatu i dobiveni iznos novca vratiti u vrijeme i na način utvrđen ugovorom. U odnosu na navode tužitelja da je odredba koja se odnosi na troškove obrade kredita ništetna ističe kako je u čl. 3. predmetnog Ugovora ugovoreno je: „Čl. 3. NAKNADA 2,00 % od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredita“. Odredba čl. 3. predmetnog ugovora je jasna, lako uočljiva i razumljiva. Pravnu osnovu za naplatu predmetne naknade predstavljaju upravo odredba čl. 3. Ugovora o kreditu i opći akti tuženika, a tužitelju ne samo da je pojašnjena sporna odredba Ugovora, već je isti razumijevanje i prihvrat potvrdio javnom bilježniku kao povjereniku suda prilikom solemnizacije Ugovora. Tuženik ističe kako nikada nije zaprimio prigovor tužitelja u pogledu ugovorene odnosno naplaćene naknade. Tužitelj neutemeljeno ističe da je ugovorena odredba nepoštena i nedopuštena, a kao takva i ništetna i ne navodi u čemu se sastoji propust tuženika. Prije zaključenja ugovora, tuženik je objasnio svaku odredbu ugovora tužitelju, a obzirom da tužitelj nije prigovarao odredbama, stranke su zaključile ugovor. Tuženik ističe prigovor zastare. Sukladno čl. 225. Zakona o obveznim odnosima: „Tražbine zastarijevaju za pet godina ako zakonom nije određen neki drugi rok zastare.“ Obzirom da je tužitelj podnio tužbu 21.03.2025.g. razvidno je da je tražbina zastarjela. Nesporno je da je tužitelj slobodnom voljom sklopio predmetni Ugovor o kreditu, te da su mu prilikom sklapanja Ugovora uručeni i opći akti kreditora te da se tužitelj svojim potpisom usuglasio sa svim odredbama ugovora o kreditu i uručenim općim aktima. Nisu osnovani navodi tužitelja da je tuženik postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja jer da bi se odredba o potrošačkom ugovoru mogla smatrati nepoštenom kumulativno moraju biti ispunjeni sljedeći uvjeti (čl.81. Zakona o zaštiti potrošača Narodne novine br. 96/03): a) da se o istoj nije pojedinačno pregovaralo i b) da se, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, takvim uređenjem uzrokuje značajna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Obzirom da je tužitelj, nakon što mu je objašnjena svaka odredba Ugovora o kreditu, isti potpisao razvidno je da je tuženik postupio u cijelosti u skladu s načelom savjesnosti i poštenja. Slijedom svega navedenog, vidljivo je da je tužbeni zahtjev očito neosnovan. Tuženik predlaže odbiti tužbeni zahtjev tužitelja kao neosnovan te naložiti tužitelju naknaditi tuženiku trošak parničnog postupka s pripadajućim zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana donošenja prvostupanjske presude do isplate.

3. Tijekom dokaznog postupka izvršen je uvid u ugovor o kreditu (str. 5-8 spisa), potvrdu (str. 9 spisa), te je izveden dokaz saslušanjem tužitelja Ljudevita Vujnovića (str. 53 spisa).

4. Radi utvrđenja činjenica vezanih za status tužitelja (kao potrošača) ali i prirode samog Ugovora i načina pregovaranja stranaka Sud je saslušao tužitelja Ljudevita Vujnovića koji je u svom iskazu naveo kako je došao u banku podnijeti zahtjev za stambeni kredit radi adaptacije obiteljske kuće. Kada je ugovor sklopljen zvali su ga iz banke da ga dođe potpisati. Ugovor je pročitao, ali nije znao što sve znači i nitko ga u banci nije na to upozorio. Platilo je naknadu na obradu kredita jer bez plaćanja iste nije mogao dobiti kredit. Nije mogao utjecati na pojedine odredbe ugovora budući je ugovor već bio sastavljen i mogao ga je samo potpisati. U vrijeme sklapanja ugovora o kreditu nije bio vlasnik obrta, OPG-a niti trgovačkog društva. U vrijeme sklapanja ugovora o kreditu bio je zaposlen kao domar ložač u osnovnoj školi u Jabukovcu i plaća mu je iznosila oko 3.000,00 kuna, ne sjeća se točno. Iznos od oko 300,00 eura tada mu je predstavljao problem za kućni budžet jer mu je to bilo više od pola plaće. Nije pitao u banci što znači ulazna naknada. Nije tražio sklapanja ugovora bez ulazne naknade jer mu je rečeno da je to takav kredit i bez plaćanja te naknade kredit ne može dobiti.

5. Uvidom u Ugovor o kreditu od 14. studenog 2006. (dalje: Ugovor), broj ugovora 158-50-3775963, koji je sklopljen između tužitelja Ljudevita Vujnovića kao korisnika kredita i tuženika Raiffeisenbank Austria d.d. kao kreditora, utvrđeno je da je iznos kredita u kunskoj protuvrijednosti EUR 15.000,00 (čl. 1. Ugovora), zatim, da se kredit otplaćuje u 240 mjesečnih anuiteta u kunskoj protuvrijednosti po srednjem tečaju kreditora za EUR važećem na dan dospijeca, prema otplatnom planu koji kreditor uručuje korisniku kredita po isplati kredita (čl. 7. Ugovora), zatim, da rok otplate iznosi 240 mjeseci (čl. 4. Ugovora). U čl. 3. Ugovora navedena je naknada od 2,00 % od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredita.

6. Na temelju savjesne i brižljive ocjene svakog dokaza zasebno kao i svih dokaza zajedno, te na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sukladno članku 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23; dalje: ZPP) ovaj sud smatra da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan u cijelosti.

7. Ovdje Sud ističe da, iako je u čl. 187. st. 2. ZPP-a propisano da tužbu na utvrđenje tužitelj može podnijeti ukoliko za takvo utvrđenje ima pravni interes, u konkretnom slučaju, u slučaju utvrđenja osnovanosti tužbenog zahtjeva u dijelu utvrđenja ništetnosti ugovorne odredbe, tužitelj ima pravo, a u smislu čl. 323. u svezi čl. 1111. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23; dalje: ZOO) povrata iznosa plaćenog temeljem ništetne ugovorne odredbe, pri čemu nije odlučno, a u trenutku odlučivanja o dijelu deklaratornog tužbenog zahtjeva, je li tražbina tužitelja zastarjela (budući da se o takvom prigovoru odlučuje tek u trenutku utvrđenja postojanja tražbine na utvrđenje, a sam dio zahtjeva radi utvrđenja ništetnosti ne zastarijeva). Stoga ovaj sud smatra da tužitelj ima pravni interes na podnošenje tužbe na deklaraciju.

8. Između stranaka nije sporno da je naknada za obradu kredita iz čl. 3. utuženog Ugovora o kreditu iznosila 292,43 eura koji iznos je tužitelju naplaćen prilikom isplate kredita dana 27. studenog 2006., budući je tuženik na ročištu dana 19. studenog 2025. izjavio da ne osporava visinu tužbenog zahtjeva tužitelja.

9. Dakle, iz iskaza tužitelja, a u istinitost kojeg ovaj sud nije imao razloga sumnjati, utvrđeno je da je tužitelj u konkretnom pravnom poslu nastupao kao potrošač. Slijedom navedenog tužitelj je, a u smislu čl. 3. toč. 1. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj: 96/03, dalje: ZZP-a koji se u konkretnom slučaju s obzirom na vrijeme sklapanja ugovora ima primijeniti) potrošač, budući da je u konkretnom slučaju stupio u pravni odnos s tuženikom (a koji je nedvojbeno trgovac u smislu čl. 3. toč. 2. ZZP-a budući da je upravo kao banka nudio kredite, što u konačnici predstavlja jednu od njegovih osnovnih djelatnosti), a radi osobnih potreba tužitelja (stambeni kredit). Dakle, tužitelj je nastupao u konkretnom pravnom odnosu isključivo kao fizička osoba (dakle ne kao trgovac) i to radi rješavanja stambenog pitanja za osobne potrebe (dakle ne za obavljanje zanimanja niti je takva okolnost tijekom postupka dokazana). Nastavno iz iskaza tužitelja, a tuženik nije dokazao suprotno, nije utvrđeno da bi tuženik u svezi predmetnog ugovora s tužiteljem pojedinačno pregovarao o spornoj ugovornoj odredbi, već protivno tome tužitelj navodi da od strane banke nije upućen o mogućnostima utjecaja na odredbe samog ugovora o kreditu, a koji je tužitelj i potpisao.

10. Odredbom čl. 81. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj: 96/03, dalje: ZZP), a koja je u osnovi identična odredbi čl. 96. st. 1. i 2. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 79/07., 125/07., 75/09., 79/09., 89/09., 133/09., 78/12. i 56/13;) kao i odredbi čl. 49. st. 1. i 2. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj: 41/2014., 110/2015. i 14/2019) propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a st. 2. istog čl. da se smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. U st. 3. istog čl. propisano je da činjenica da se o pojedinim aspektima neke ugovorne odredbe, odnosno o pojedinoj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovaralo ne utječe na mogućnost da se ostale odredbe tog ugovora ocijene nepoštenima, ako cjelokupna ocjena ugovora ukazuje na to da se radi o unaprijed formuliranom standardnom ugovoru trgovca, a u st. 4. je propisano da ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati. Da se radi o standardnom ugovoru vidljivo je i iz same forme ugovora (prazne linije između redova), a osim toga i činjenice da se sam ugovor poziva na opće akte same banke kao sastavne dijelove ugovora. Da je predmetni Ugovor tipski, ne osporava i sam tuženik u svome odgovoru na tužbu, a činjenicu da tužitelj nije sudjelovao u sastavljanju odredaba Ugovora, potvrđuje tužitelj u svome iskazu.

11. Nadalje, prema odredbi članka 3. stavak 1. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (dalje: Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993.) ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlim iz ugovora, a prema članku 5. iste Direktive u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe moraju biti sročene jasno i razumljivo.

12. Pri tumačenju čl. 3. st. 1. Direktive 93/13 od 5. travnja 1993. iz presude suda Europske Unije u predmetima broj C-259/2019 i C-224/2019, proizlazi da nalaganje plaćanja naknade za otvaranje kredita može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka što je u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima.

13. Iz iskaza tužitelja proizlazi da je Ugovor o kreditu bio unaprijed pripremljen od strane tuženika, da mu nitko od djelatnika banke nije objasnio spornu odredbu čl. 3. Ugovora, a niti na što je utrošen iznos naknade od 2,00 % od iznosa kredita kojeg je tužitelj platio, nego su se pregovori sveli na podatak o iznosu kredita i trajanju otplate kredita te visini anuiteta, a tuženik, sukladno odredbi čl. 81. st. 4. ZZP, nije dokazao suprotno.

14. Tuženik niti tijekom ovog parničnog postupka ne tvrdi niti dokazuje koja je to stvarno pružena usluga ili nastali trošak tuženika podmiren naknadom ugovorenom odredbom čl. 3. Ugovora o kreditu ili da visina ugovorene naknade odgovara toj usluzi ili nastalom trošku.

15. Dakle, kako iz iskaza tužitelja proizlazi da je odredba čl. 3. Ugovora o kreditu bila sastavni dio unaprijed formuliranog standardnog ugovora sastavljenog od strane tuženika, da o toj odredbi između stranaka nije bilo pregovora, niti je tužitelj imao mogućnost utjecaja na sadržaj iste, da tužitelj nije bio upoznat na koju uslugu tuženika ili na koji trošak tuženika se ta naknada odnosi već je tuženiku dano da jednostrano svojom odlukom utvrđuje visinu te naknade, za zaključiti je da je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, kao jednom od temeljnih načela obveznog prava, nametanjem takve dodatne financijske obveze, došlo do znatne neravnoteže u pravima i obvezama stranaka ugovora o kreditu koji je predmet ovog spora, na štetu ovdje tužitelja kao potrošača, te da je takva odredba nepoštena sukladno odredbama čl. 81. st. 1. ZZP, a tuženik, koji je bankarska institucija u čije poslovanje ulazi sklapanje ugovora o kreditu i koji raspolaže stručnim znanjem, u odnosu na kojeg je tužitelj u „slabijem“ položaju, i koji je sukladno odredbi čl. 81. st. 4. ZZP dužan dokazati da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed sastavljenom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, nije dokazao suprotno.

16. Stoga, mišljenje je ovog suda da je odredba čl. 3. Ugovora, u dijelu u kojem je ugovorena naknada od 2,00 % od iznosa kredita, jednokratna, naplaćuje se prilikom prvog korištenja kredita, nepoštena sukladno odredbama čl. 81. st. 1. do 4. ZZP-a, a stoga i ništetna temeljem odredbe čl. 87. st. 1. ZZP-a te čl. 322. u vezi s čl. 324. Zakona o obveznim odnosima (Narodne novine broj 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23; dalje: ZOO), a na navedeni zaključak Suda nije od utjecaja činjenica što iznos naknade ugovorene odredbom čl. 3. Ugovora, iako nije ugovoren u nominalnom iznosu, sadrži jasne parametre temeljem kojih se utvrđuje visina iste (2,00% od iznosa kredita).

17. Iako je u vrijeme sklapanja Ugovora tuženik imao pravo na ugovaranje naknade za obradu kreditnog zahtjeva prema odredbama Zakona o bankama (Narodne novine br. 84/02 i 12/06), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora, ne znači da takva ugovorna odredba koja je unaprijed formulirana i pripremljena od strane

tuženika, na sadržaj koje tužitelj nije imao utjecaja, ne može biti predmet preispitivanja poštenosti po čl. 84. ZZP-a.

18. Nadalje, naknada ugovorena odredbom čl. 3. Ugovora, po ocjeni ovog suda, nije predmet Ugovora, niti cijena ("glavni predmet ugovora", čl. 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993.), pa stoga u konkretnom slučaju nema mjesta niti zaključku o nedopuštenosti ocjene je li odredba čl. 3. Ugovora nepoštena ugovorna odredba, sukladno odredbi čl. 84. ZZP-a.

19. Pod ugovornim odredbama koje su obuhvaćene pojmom „glavnog predmeta ugovora” u smislu članka 4. stavka 2. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. treba razumjeti one odredbe kojima se utvrđuju bitne činidbe tog ugovora koje ga određuju kao takvog, te odredbe koje su akcesornog značaja ne mogu biti obuhvaćene pojmom „glavnog predmeta ugovora”, a kako bi se utvrdilo je li odredba obuhvaćena pojmom „glavnog predmeta ugovora”, treba uzeti u obzir narav, opću strukturu i odredbe ugovora kao i pravni i činjenični kontekst.

20. U konkretnom se slučaju, naknada ugovorena odredbom čl. 3. Ugovora, unatoč tome što ulazi u ukupan trošak kredita za potrošača, ne može samo zbog toga smatrati bitnom činidbom, iz razloga što ista ne definira bit ugovora odnosno nije činidba koja ga određuje kao takvog te ugovor može opstati i bez nje, pa podliježe i testu poštenosti.

21. Nadalje, odredbama čl. 323. st. 1. i 2. ZOO-a propisano je da je u slučaju ništetnosti ugovora svaka ugovorna strana dužna vratiti drugoj strani sve ono što je primila na temelju takva ugovora, te da je ugovaratelj koji je kriv za sklapanje ništetnog ugovora odgovoran svom suugovaratelju za štetu koju trpi zbog ništetnosti ugovora ako ovaj nije znao ili prema okolnostima nije morao znati za postojanje uzroka ništetnosti.

22. Stoga je, sukladno odredbama čl. 1111. ZOO-a o stjecanju bez osnove, odlučeno kao u izreci ove presude odnosno tužitelju je dosuđen utuženi iznos od 292,43 eura, visina kojeg iznosa između stranaka nije sporna, i to sa zateznom kamatom od 27. studenog 2006., sukladno zahtjevu tužitelja te temeljem odredbe čl. 1115. ZOO-a prema kojoj nepošteni stjecatelj, kad vraća ono što je stečeno bez osnove, mora platiti i zatezne kamate od dana stjecanja, također uzimajući u obzir da između stranaka nije sporno da je navedeni iznos tužitelju naplaćen 27. studenog 2006..

23. Nadalje, niti prigovor zastare tuženika nije osnovan. Naime, Vrhovni sud RH je na sjednici Građanskog odjela broj Su-IV-47/2020 održanoj 30. siječnja 2020. za pravne situacije restitucijskog zahtjeva kod ništetnih ugovora zauzeo pravno shvaćanje da zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve što su primile na temelju ništetnog ugovora kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora. Dakle u vrijeme donošenja ove presude tužbeni zahtjev tužitelja nije zastario, jer zastarni rok, prema navedenom pravnom shvaćanju Vrhovnog suda RH, još nije ni počeo teći.

24. Slijedom svega navedenog, odlučeno je kao u toč. I i II izreke ove presude.

25. Odluka o troškovima postupka temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. ZPP, odnosno stoga što je tužitelj u cijelosti uspio u sporu tuženik mu je dužan naknaditi parnični trošak u cijelosti, a koji trošak se sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika odnosi na trošak za sastav tužbe u iznosu od 200,00 eura (Tbr. 7. st.1.), za zastupanja na ročištima dana 19.11.2025. i 07.04.2026. u iznosu od 200,00 eura za svako (Tbr. 9. st.1.), za zastupanje na ročištu za objavu presude u iznosu od 100,00 eura (Tbr. 9. st.3.), za sastav jednog podneska u iznosu od 200,00 eura (Tbr. 8. st.1.) i trošak sudskih pristojbi na tužbu i presudu u ukupnom iznosu od 132,72 eura, što ukupno s PDV-om iznosi 1.257,72 eura.

U Petrinji, 22. svibnja 2026.

Sutkinja
Blaženka Navara

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude dopuštena je žalba. Žalba se podnosi putem ovoga suda pismeno, u tri primjerka, u roku od 15 dana od dana objave presude, a o njoj odlučuje nadležni županijski sud.

DNA:

1. Tužitelj, po punomoćnicima iz ZOU Milenko Jakšić i Vanja Jakšić, odvjetnicima iz Siska
2. Tuženik, po punomoćnicima iz OD Mađarić&Lui, iz Zagreba

Broj zapisa: **9-30888-6738b**

Kontrolni broj: **0dcab-4815b-903a5**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Sisku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.